

Β'.

Ταῦτα ἔλεγε πρὸ χρόνων πλήρης θάρρους νεανίας.
Ψάλλων ὄνειρα καὶ πόθους μεγαλόφρονος καρδίας,
Κι' εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ἀκατάσχετος ἐχώρει
Εὐθαρόνς πηδαλιούχος σκίλων κύματα ὡς ὄρη.
Ἀψήφωρ τῆς εἰμαρμένης τὴν ἀκάθεκτον μαρίαν
Πολικὸς ἀστέρας εἶχε τὴν ἐλπίδα καὶ φιλίαν.
Εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ πλοῦ του ἐπλησίαζε σημεῖον,
Καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς του ἐνθους, τὸ ἠτένιζε δακρύων.
Ὅτε αἶφνης ὁ δρίλων μελανὼν νεφὼν πληροῦται,
Καὶ σκοτεῖα πανταχόθεν ἀποτρόπαιος ἀπλοῦται.
Ἀστραπαί, βροταὶ ἀγρίως διαδέχονται ἀλλήλας,
Σείουσιν σφοδρῶς τοῦ ἄδου τὰς ἐποχθορίους πύλας.
Αἰλάπος βοή φρικώδης ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν ὅλον,
Καὶ τὰ κύματα ὑψοῦνται ἕως τ' οὐρανοῦ τὸν θάλλον.
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης διαπάλης τῶν στοιχείων,
Ὡς σφριγώδης ραυτῆς ἔχωρ πεπταμένον τὸ Ἰστίον.
Ἐπ' ἔσεν ὡς ἄλλος Νῶε μὲ τὴν νέαν Κιβωτόν του,
Ἐπὶ φοβερῶν κυμάτων θραυομένων σ' τὸ πλεονόν του.
Αἶφνης ἀστραπή, καὶ κρότος ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὕψη,
Κεραυνὸν προεξαγγέλλων ὅτε μέλλει νὰ ἐρσχύψῃ.
Λάμψιν ἔκτακτον ταχέως διαχέον εἰς τὰ σκοτεινά,
Καὶ τὸν ραυτὴν μου, ὦ μοῖρα κατοστρέφει... φεῦ... τυφλώττει...
Πρὸς στιγμὴν ἐν ἀπογνώσει, φεῦ! τὸν οἶακα ἀφίρει,
Καὶ τὰς χεῖράς του ὁ τλήμων πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐκτείνει.
Θεία Πρόνοια, φωνάζει, ἀκουσον τῆς προσευχῆς μου,
Καὶ κραταίωσον ἐν τάχει τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου.
Πλήρ, ἀλλοῖμορον!... τοῦ πόντου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ δαίμων
Πρίν τὴν φωνήν του μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ ἀνέμων,
Καὶ λυσσώδης συναρπάξει τὸ σαθρὸν ἀκάτιόν του
Πλήρ ἐκεῖνος δὲν ἀφίρει μόνον τὸ πηδάλιόν του.
Ὁ, ἔμπρός, ἔμπρός φωνάζει, ἐγὼ πάντοτε θὰ πλέω,
Ἐστω μόνος κι' ἐν σκοτίᾳ, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπνέω.
Φεῦ τὴν φράσιν του ὁ τάλας μόλις εἶπερ ἐν ἐκπᾶσει,
Καὶ εἰς σκόπελον τὸ κῆμα φοβερῶς τὸν ἐκτινάσσει.
Ὁ Θεέ μου! πόλα φρίκη! αἱματόφροντος ὁ ραυτῆς,
Ἀπελπίς... τυφλός... καὶ μόνος μέσῳ συμφορᾶς τοιαύτης!
Κ' εἶδε, φεῦ! χωρὶς νὰ βλέπῃ... ν' ἀφανίζωτ' ἀενάως
Τόσα ὄνειρα κ' ἐλπίδας εἰς τῶν συμφορῶν τὸ χάος...

Γ'.

Ἀπαθεῖς οἱ χρόνοι φεύγουν πρὸ τοῦ ἀτεχνού ρανβάτου,
Καὶ κωφεύουν τὸς κλαυθμούς του ὅταν κλαίῃ τὰ δειρά του.
Καὶ σπαρτίως, διαβαίνων φίλος ἐν γυναικὶ καρδίας
Χύρει δάκρυν συμπαθείας.
Ἐν Πειραιεῖ Δεκέμβριος 1884.

ΣΟΦΙΑ Α...

Ἐπίστενα ὅτι σοφὸς θὲ νὰ γενῶ σιμά σου.
Κι' ὅτι ἀπ' τὴ σοφία σου θὰ δίνεις καὶ σ' ἐμένα,
Ἄλλ' ὅμως μ' ἐξετρέλλανε ἡ γαλαρὴ ματιά σου
Καὶ πάρε τόσαι σκέψεις μου μεγάλαι στὰ χαμένα,
Καὶ ὅχι μοναχὰ αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τρίχα
Νὰ ἔχαρα καὶ τὰ μυαλὰ τὰ λίγα ὅπου εἶχα.
(Ἀθήναις)

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Μπράτον Ἀγγλίας τῇ 20 Ἰανουαρίου 1885.

Φίλιπτε κύριε,

Ἡ Δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ εὐμενῶς μοὶ ἀπέστειλε πρὸ μικροῦ
τὸ περιοδικόν σας «Ἀπόλλων» περιέχον καὶ ποίημα ὑφ' ὑμῶν
γεγραμμένον καὶ ἀφιερωμένον πρὸς τὴν εἰρημένην Δεσποινίδα,
ὅπερ μεταφράσας ἀποστέλλω ὑμῖν σήμερον, καὶ σὰς παρα-
καλῶ νὰ δεχθεῖτε αὐτὸ καὶ τοι δὲν ἔχει τὸ κάλλος τοῦ ἀρ-
χετύπου.

Ἄσμενος εἶδον τὸ νέον περιοδικόν σας ὡς ἀσχολούμενος
πολὺ περὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος γραμμάτων, παρατηρῶν μὲ
προσοχὴν τὴν πρόοδόν της, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὰ
πολιτικά.

Διατελῶ δὲ ὅλος ὑμέτερος

L. D. DOWDALL

Πρὸς τὸν κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλον ἐκδότην τοῦ «Ἀπόλλωνος».

TO THE ESTEEMED MISS AGNES SMITH

TRANSLATED FROM GREEK OF D. SAKELLAROPOULOS

«Though thy letter's fair symbol I cannot discern.

This power my hard lot has denied.

Yet a voice tells me Sparta's fam'd laurels and myrtles
Of Delphi stand close by my side.

—
And where couldst thou find a more beauteous token,
Heaven's perfume, Greece's dew to express,
Than those laurels and myrtles, noble daughter of Albion,
That so fitly thine emblem impress?

—
Forgive! Only Greece could such tokens bestow,
As an offering pure like thy name:
And gratefully by thine own hand gather laurels
To crown thy bright deeds with fresh fame.»

Brighton 20 January 1885.

L. D. DOWDALL

Σημ. Δ. Ἀπόλλωνος. Δημοσιεύοντες τάνωτέρω ἐκφράζο-
μεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην τῷ περισπουδάζοντι Φι-
λέλληνι, οὐ μόνον ὅτι αὐθορμήτως περιποιήσατο ἡμῖν τοι-
αύτην τιμὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγαθο-
τάτοις αἰσθήμασιν αὐτοῦ. Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα ὅτι καὶ
τοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρικωδεστεράς τῶν συμφορῶν διατε-
λοῦντες γινόμεθα ἀμορφῇ ἐπαίνων ὑπὲρ τῆς φίλης ἡμῶν Πα-
τρίδος, οὐ μόνον παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Φιλέλληνο, ἀλλὰ καὶ
πολλῶν ἄλλων μεταφρασάντων πλείστας διατριβὰς ἐκ τοῦ
«Ἀπόλλωνος» εἰς τὰς ἑαυτῶν διαλέκτους, καὶ δημοσιεύσαν-
των αὐτάς εἰς σπουδαῖα περιοδικά, περὶ ὧν λεπτομερέστερον
θὰ γράψωμεν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἔτους.